

“...szóval akkor a libertáriusok egy demokratikusabb társadalmat akarnak?”

Tömören összefoglalva: nem.

A világháború óta eltelt évtizedekben, de különösképp a Szovjetúnió '89-es összeomlása óta, a politikai spektrum egyetlen ideológiai alapelvet tudott egységesen, teljes egyetértésben felvállalni: a Demokrácia elvét.

Ez mind a mai napig szent és sérthetetlen, akár a

fősodrású jobboldali, centrista, vagy baloldali pártok retorikáját hallgatjuk. Az Egyesült Államok vezetésével a nyugati hatalmak a Demokráciában látják legnagyobb politikai vívmányukat, nemzetközi szerepüket, mitöbb, univerzális küldetésüket az emberiség egészére nézve.

A demokrácia a Nép szuverenitásának az elméletén alapszik. Az állami hatalom forrása a választójoggal rendelkező népesség akarata. Akárhogyan is szerveződjön a demokrácia, legyen az képviseleti, közvetlen, participatív, vagy bármilyen más döntéshozási eljárással működő rendszer, a legitimitása egy és ugyanaz: a demokratikusan meghozott döntés a Népakarat megnyilvánulása. Mivel a Nép szuverén, azt tehet amit csak akar. Innen a demokratikus Állam kvázi korlátlan hatalma.

Illusztrációként idézzük csak fel az ideológiai huzavonát az Európai Bizottság és az Orbán-adminisztráció között: Brüsszel következetes rendszerességgel aggodalmát fejezi ki a magyar demokrácia degradálódásával, a független demokratikus intézmények leépítésével, a miniszterelnök “anidemokratikus” intézkedéseivel kapcsolatosan.

A kormánypárti médiumok, a többi európai euroszeptikus párt buzgó bátorításával a háttérben, visszavágnak: Orbán Viktor politikája sokkal inkább összhangban van a magyar választópolgárok akaratával, mint egy távoli városban székelő testület, amelyet még csak nem is közvetlenül az európai polgárok választanak (demokratikus deficit!).

A vita tehát arról folyik hogy milyen úton-módon nyilvánítja ki magát a Népakarat. Soha nem arról hogy ki is az a “Nép”, meddig terjed a hatalma, és egyáltalán miért az ő szava a megkérdőjelezhetetlen törvény mindenki számára.

Mi viszont éppen ezekkel a kérdésekkel szeretnénk rávilágítani a demokratikus ideológia abszurditására. Véleményünk szerint aki az emberi szabadságjogokat tartja a legfontosabbnak minden más érték felett, az nem vetheti alá ezeket a jogokat a többségi akarat szeszélyeinek.

Egy demokratikus többség nem ítélhet rabszolgaságra egy ártatlan embert vagy embercsoportot. Nincs hatalma erővel megfosztani az egyéneket a munkájuk gyümölcseitől. Nem döntheti el hogy milyen önkéntes szerződéseket köthetnek egymás között felelős felnőtt emberek, legyen szó munkaviszonyi szerződésről, árucikkek cseréjéről, vallásgyakorlásról, vagy élettársi viszonyról.

Röviden: egy cselekedet vagy törvény nem onnan nyeri a morális legitimitását hogy az emberek többsége egy adott pillanatban éppen mit gondol róla. A kisebbségek szabadságjogai épp annyira fontosak mint a többségé, és a legfontosabb kisebbség az individuális személy.

Egyéni szuverenitás, nem pedig nemzeti szuverenitás

A politikai, jogi, és morális filozófia alapegysége az egyén. Nem a kollektíva, nem a nemzet, az osztály, a vérvonal, a Társadalom, vagy az Emberiség. Ezek mind fontos szerveződési egységek, de az egyén önmagában és önmagáért értékes. Tetteiért személyesen felel, jogait és szuverenitását pedig nem a demokratikus államtól nyeri, hanem attól teljesen függetlenül (és gyakran az állam legnagyobb erőfeszítései ellenére) születésétől fogva birtokolja.

Tulajdonjog, nem pedig választójog

Nem létezik az embernek veleszületett joga, hogy mások sorsáról döntéseket hozzon, akár közvetlenül, akár szavazás útján. Az embernek csak a saját élete és saját tulajdona felett van hatalma, és kizárólagos hatalma. Ez az alapvető morális axióma, szigorúan értelmezve, összeegyeztethetetlen a demokrácia elvével.

Természetes hierarchiák, nem mesterséges egyenlőség

A radikális baloldali világszemléletnek olyannyira a magját képezi a demokrácia, hogy társadalomkritikájukkal meg sem állnak az állami intézmények szintjén: véleményük szerint egy igazságos társadalomnak minden aspektusában demokratikusan kell működnie. A munkahelyeket, a civil szervezeteket, az egyházakat, az egész társadalmi szövetet minden alkotóelemével együtt demokratikus elvek alapján kell felépítenünk, hogy végre leszámoljunk az igazságtalan társadalmi hierarchiákkal - még akkor is, ha említett hierarchiák szabadon, konszenzusos szerződésekkel jöttek létre.

Mi libertáriusok ennek a szöges ellentét valljuk.

Minden erőszakkal létrehozott vagy fenntartott struktúrával szemben kötelességünk fellépni,

ugyanakkor felismerjük és örömmel fogadjuk a társadalom gazdag, organikus hierarchiákba szerveződését. Valójában nem ezek a sokszínű és egyenlőtlen társadalmi viszonyok sértik az egyéni szabadságjogokat, hanem épp ellenkezőleg: az erőszakos állami ellenőrzésük, átrendezésük, kiegyenlítésük.

A demokratikus vezetés, a szavazásos döntéshozás egyetlen modell a sok közül amit egy adott szerveződés alkalmazhat - és tapasztalataink szerint korántsem az univerzálisan leghatékonyabb modell. Ezen felül nem tulajdonítunk neki különösebb morális értéket - gyakorolja mindenki saját ízlése szerint.

“Ha nem hisztek a demokráciában, akkor ti valami Fasiszták vagytok?”

Köszönjük a kérdést. Nem.

A közmédiában és a népszerű kultúrában hajlamosak vagyunk felosztani a világot az antidemokratikus, autoriter Gonosz és a demokratikus, egyenlőségpárti Jó között. Valójában azonban a politikai ideológiának nem csak ez a két pólusa létezik, és a libertárius álláspont mindkettőtől távol áll.

A nyugati liberális demokráciákról – egy pragmatikus szempontból összevetve egyéb nem kívánatos rezsimekkel – megoszlanak a vélemények. F.A. Hayek úgy vélte hogy a

demokrácia a legjobb (értsd: legkevésbé rossz) formája a kormányzásnak (The Constitution of Liberty, 1960); Hans Hoppe ezzel szemben a tradicionális monarchiák mellett érvel a demokráciával szemben (Democracy: The God That Failed, 2001)

A hangsúlyt általában sokkal inkább arra helyezzük hogy *mennyi* hatalommal bírnak a hatalom gyakorlói az emberek élete felett, mintsem arra hogy *milyen* konstrukcióban gyakorolják a hatalmukat.

Miniszterelnökünk a 2014-es tusnádfürdői beszédében úgy ítélte hogy a “liberális demokrácia” kifejezés “liberális” fele megérett a kiselejtezésre, míg a “demokrácia” része újult erővel hangsúlyozásra szorul.

Mi libertáriusok, vagyis radikális liberálisok vagyunk. Mi az egyén legmesszemenőbb szuverenitásában hiszünk, nem pedig a Népakarat mítoszában. Mi vagyunk Orbán Viktor valódi ellenzéke, de mi vagyunk a baloldal, és az egész nemzetközi demokratikus konszenzus legkonzisztensebb kritikusai is.

Kevesebb demokráciát szeretnénk, és több szabadságot.

“A demokrácia nem más mint szánnivaló bizalom az emberek egyéni ostobaságának kollektív bölcsességében.”

H. L. Mencken